

РЕШЕНИЕ

№ 11642

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Николинка Бузова**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **3561** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началника на 06 РУ на СДВР, подадена чрез юрк. А., срещу Решение № 715/11.02.2024 г., постановено по АНД № 20221110216615 по описа за 2022 година на СРС, НО, 18-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 2/08.08.2022 г., издадено от Началника на 06 РУ - СДВР.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон, както и необосновано. Според жалбоподателя съдът неправилно е счел, че не са установени по несъмнен начин фактите, свързани с деянието, предмет на наказателното постановление. Поддържа се, че в АУАН и в НП фактическата обстановка е отразена в пълна степен. От касационната инстанция се иска да отмени решението на СРС и да потвърди издаденото наказателно постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Л. Л. И. се явява лично и с адв. Г.. Считат, че касационната жалба е неоснователна и действително отменения акт е незаконосъобразен. Молят съда да

остави в сила решението на СРС.

Прокурор М. от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, I касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С процесното наказателно постановление на основание чл. 45, ал. 4 от Закона за закрила на детето е наложена на Л. Л. И. глоба в размер на 1000 лева, за това, че на 05.05.2022 г. около 17:15 ч. в [населено място],[жк], при детската площадка между блок № 219 и блок № 222 оставя без надзор и достатъчна грижа синът си Б. Л. И. на единадесет години, с което създава опасност за неговото физическо, психическо и нравствено развитие – нарушение по чл. 8, ал. 8 от Закона за закрила на детето.

За да отмени НП, СРС е приел, че в хода на съдебното следствие не са установени по несъмнен начин фактите, свързани с деянието, предмет на наказателното постановление, поради което нарушението се явява недоказано, соченото административно нарушение не е налице и респективно материалният закон не е приложен правилно от наказващия орган.

Съгласно чл. 218 от АПК вр. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

В случая обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно по резултата си.

Съгласно чл. 45, ал. 3 от Закона за закрила на детето, който в нарушение на чл. 8, ал. 7 остави без надзор и достатъчна грижа дете до 12-годишна възраст, за което полага грижи, с което създава опасност за неговото физическо, психическо и нравствено развитие, се наказва с глоба от 1000 до 2000 лв. за първо нарушение, а при повторно нарушение - с глоба от 2000 до 5000 лв., ако не подлежи на по-тежко административно наказание по специален закон или деянието не съставлява престъпление.

Съгласно чл. 8, ал. 8 от ЗЗД родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, са длъжни да не оставят без надзор и грижа децата до 12-годишна възраст, ако с това се създава опасност за тяхното физическо, психическо и нравствено развитие.

Съгласно чл. 46, ал.1 от същия закон нарушенията по чл. 45, ал. 1 - 4 се установяват с акт от полицейските органи, а наказателното постановление се издава от директора на областната дирекция на Министерството на вътрешните работи или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от посочената разпоредба, административнонаказващ орган за посочените видове нарушение по този закон, е директорът на СДВР. Началниците на районни управления в областните дирекции на МВР могат да придобият компетентност на наказващи органи единствено, ако бъдат надлежно овластени за това по силата на изричен акт за оправомощаване, издаден в случая от директора на СДВР.

Процесното НП е издадено от началника на Об РУ – СДВР. По делото обаче не са представени доказателства за това, че на началниците на районните управления в

СДВР са делегирани права за налагане на административни наказания по Закона за закрила на детето, т.е. липсват доказателства, че лицето, издало наказателното постановление, притежава компетентност на административнонаказващ орган. В самото наказателно постановление също липсва посочване или позоваване на заповед или друг акт, което да индикира, че такова оправомощаване е извършено и че именно от това началникът на Об РУ черпи своята компетентност. Следователно, налага се извод, че с оглед липсата на доказателства за оправомощаване на началника на Об РУ – СДВР с права на наказващ орган по ЗАНН, съответно Закона за закрила на детето, процесното наказателно постановление е издадено от некомпетентен орган. Липсата на компетентност на административнонаказващия орган е съществен порок на наказателното постановление. Като издадено от орган без необходимата материална компетентност, то подлежи на отмяна само на това основание, което прави безпредметно обсъждането на законосъобразността на НП по същество, конкретно с оглед основанията за отмяната му от районния съд.

По тези съображения решението на СРС се явява валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена.

При съответно прилагане на чл. 143, ал. 1 от АПК, към който препраща чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред административния съд, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. В случая от ответника по касация е представен договор за правна защита и съдействие № 117362, в който изрично е отразено, че предоставената на ответника по касация правна помощ и защита е безплатна. С оглед горното в полза на адв. Д. Г. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева - на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА и чл. 18, ал. 4 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 715/11.02.2024 г., постановено по АНД № 20221110216615 по описа за 2022 година на СРС, НО, 18-ти състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адвокат Д. Г. Г. -САК, разноски в размер на 400 (четиристотин) лева, представляващи адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.